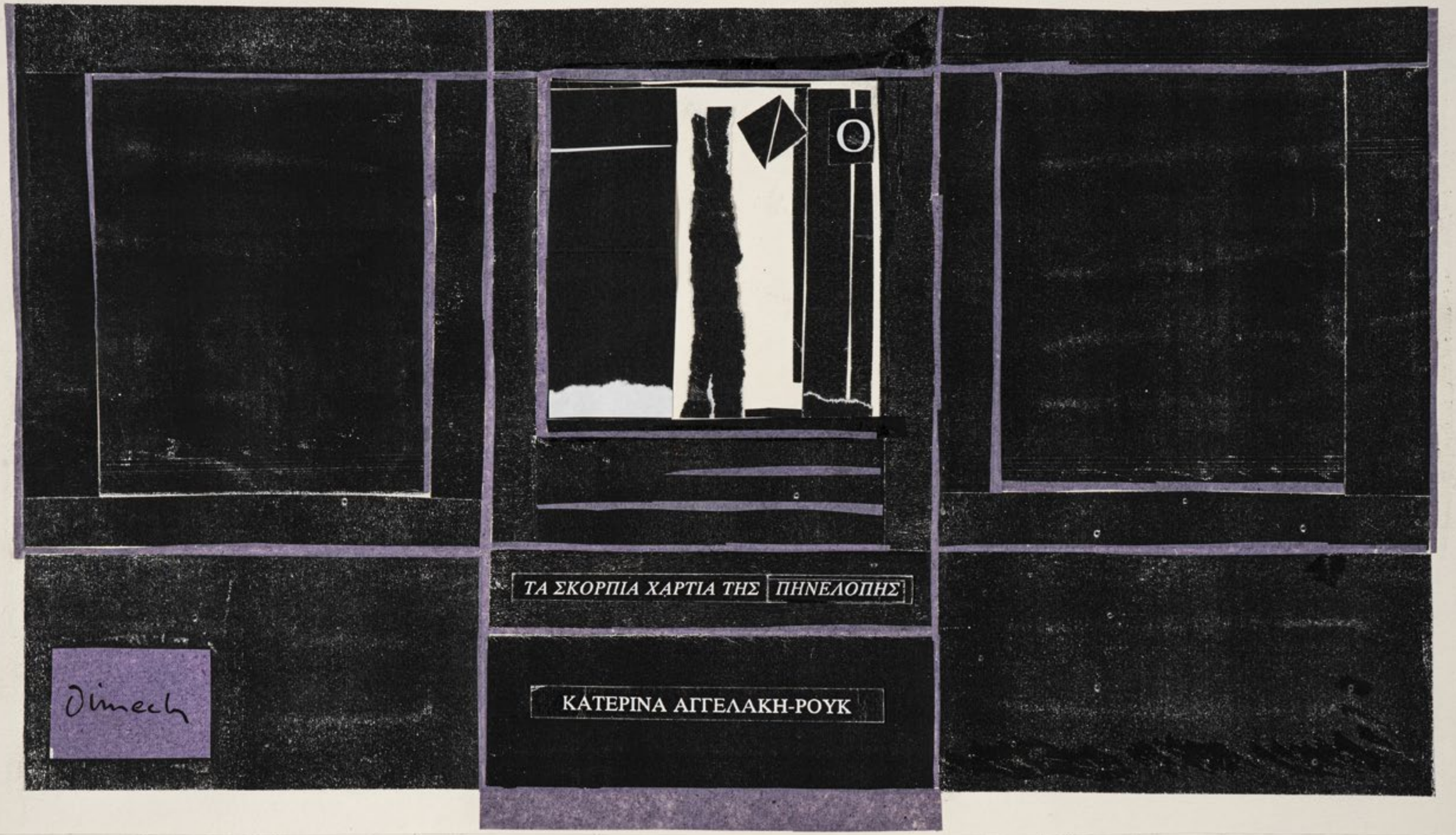
ΤΑ ΣΚΟΡΠΙΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ-ΡΟΥΚ

Katerina Anghelaki Rooke

LES PAPIERS DISPERSES DE PENELOPE

Traduit par Catherine de Safonoff

"Et ton absence m'enseigne
ce que l'art ne pouvait pas"

Daniel Weissbort

«And your absence teaches me
what art could not»

DANIEL WEISSBORT

PENELOPE DIT

Je ne tissais ni ne brodais
j'avais commencé à écrire
et me sentais accablée
par le poids des mots
car l'expression parfaite est entravée
quand la douleur crispe les entrailles.
Et puisque l'absence est le sujet de ma vie
— absence hors de cette vie —
les pleurs coulent sur le papier
et se lamente ce corps
dépossédé.

J'efface, je déchire, j'étouffe
les vivants cris
"où es-tu, viens, j'attends,
ce printemps n'est pas comme les autres"
et chaque matin je recommence
avec les oiseaux nouveaux et les draps blancs
qui sèchent au soleil.
Jamais tu ne seras ici
à simplement toucher les fleurs
à simplement lever les yeux
vers le toit ancien
lourd de pluie
et tout mon être
s'absolvant en toi
calmement
comme vient l'automne...

Ton coeur élu
élu parce que je l'ai choisi
sera toujours ailleurs
et mot après mot je couperai
les fils qui m'attachent
à cet homme réel
vers qui je tends
jusqu'à ce qu'Ulysse devienne le symbole
de l'ardent désir
qui hante les mers
de la conscience en chacun de nous.
Chaque jour avec passion
je t'oublie
afin que tu sois lavé du péché
délicieux, de l'odorant péché
et que pur à nouveau
tu entres en immortalité.
Travail dur, travail ingrat que le mien.

Ma seule récompense à la fin sera
de comprendre ce que c'est que l'humaine présence
ce que c'est que l'absence
ou comment le moi survit tout ce temps
à tant de solitude
de comprendre que rien ne peut empêcher le lendemain
que le corps perpétuellement ne se reconstruise
ne se relève puis sur le lit comme abattu
ne retombe
tantôt malade, tantôt épris
plein de l'espoir
que ce qu'il perd en sa chair
il le gagne en essence.

ΛΕΕΙ Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Δέν ὕφαινα, δέν ἔπλεκα,
ἕνα γραφτό ἄρχιζα, κι ἔσβηνα
κάτω ἀπ' τό βάρος τῆς λέξης
γιατί ἐμποδίζεται ἡ τέλεια ἔκφραση
ὅταν πιέζετ' ἀπό πόνο τό μέσα.
Κι ἐνῶ ἡ ἀπουσία εἶναι τό θέμα τῆς ζωῆς μου
– ἀπουσία ἀπό τή ζωή –
κλάματα βγαίνουν στό χαρτί
κι ἡ φυσική ὀδύνη τοῦ σώματος
πού στερεῖται.

Σβήνω, σχίζω, πνίγω
τίς ζωντανές κραυγές
«ποῦ εἶσαι ἔλα σέ περιμένω
ἐτούτη ἡ ἄνοιξη δέν εἶναι σάν τίς ἄλλες»
καί ξαναρχίζω τό πρωί
μέ νέα πουλιά καί λευκά σεντόνια
νά στεγνώνουν στόν ἥλιο.
Δέ θά 'σαι ποτέ ἐδῶ
μέ τό λάστιχο νά ποτίζεις τά λουλούδια
νά στάζουν τά παλιά ταβάνια
φορτωμένα βροχή
καί νά 'χει διαλυθεῖ ἡ δική μου
μές στή δική σου προσωπικότητα
ἡσυχα, φθινοπωρινά...
Ἡ ἐκλεκτή καρδιά σου
– ἐκλεκτή γιατί τή διάλεξα –
θά 'ναι πάντα ἀλλοῦ

κι ἐγώ μέ λέξεις θά κόβω
τίς κλωστές πού μέ δένουν
μέ τόν συγκεκριμένο ἄντρα
πού νοσταλγῶ
ὅσο νά γίνει σύμβολο Νοσταλγίας ὁ 'Οδυσσέας
καί ν' ἀρμενίζει τίς θάλασσες
στοῦ καθενός τό νοῦ.
Σέ λησμονῶ μέ πάθος
κάθε μέρα
γιά νά πλυθεῖς ἀπό τίς ἁμαρτίες
τῆς γλύκας καί τῆς μυρουδιᾶς
κι ὁλοκάθαρος πιά
νά μπεῖς στήν ἀθανασία.
Εἶναι σκληρή δουλειά κι ἄχαρη.
Μόνη μου πληρωμή ἄν καταλάβω
στό τέλος τί ἀνθρώπινη παρουσία
τί ἀπουσία

ἤ πῶς λειτουργεῖ τό ἐγώ
στήν τόσην ἐρημιά, στόν τόσο χρόνο
πῶς δέν σταματάει μέ τίποτα τό αὔριο
τό σῶμα ὅλο ξαναφτιάχνει τόν ἑαυτό του
σηκώνεται καί πέφτει στό κρεβάτι
σάν νά τό πελεκᾶνε
πότε ἄρρωστο καί πότε ἐρωτευμένο
ἐλπίζοντας
πώς ὅ,τι χάνει σέ ἀφή
κερδίζει σέ οὐσία.

Pénélope dit.

A LA TERRE

Je parle à la terre aujourd'hui et je dis:
terre bienveillante et vous les oiseaux de la nuit
silencieux aux ailes noires
et vous les bavards oiseaux du jour
et les eaux salées ou fraîches
qui mènent leurs vies
murmurantes, caressantes
et naturellement indifférentes
terre qui est tout ce que je sais de la nature
—même le ciel est à toi—
terre tu t'étendras sur moi
comme une couverture suave
et l'on repoussera au fond des tiroirs
quelques unes de mes photographies.

Parle-moi, conseille-moi, dis-moi

qu'aussi longtemps que vivent les hommes
nous ne devons pas pour eux porter le deuil
même s'ils nous manquent comme à la langue il manque l'eau
qu'aussi longtemps qu'ils vivent
ils s'incarnent en d'autres moments aussi beaux
ils dorment, ils rêvent, ils goûtent au fruit et au poisson
ils travaillent, et s'occupent de leurs enfants.

Terre qui dès l'enfance m'a consolée
- rabrouée je me tournais vers la mer
et mon coeur s'allégeait -
redonne-moi ta sève et ton soutien
afin que je pense à l'amour
comme s'il m'avait été conté
comme si la peine et l'absence
m'avait été expliquées
et laisse-moi encore une fois imaginer
en ton creuset nos deux corps
accolés doucement l'un à l'autre
lui et moi
tels des insectes ailés
glissant dans l'espace
perdant en importance
mais regagnant en amour.

ΣΤΗ ΓΗ

Μιλάω σήμερα στή γῆ καί τῆς λέω:
Γῆ καλή μέ τά πουλιά τῆς νύχτας
σιωπηλά μέ μαῦρα φτερά
καί τά πουλιά τῆς μέρας τά ὁμιλητικά
μέ τά νερά τά ἁλμυρά καί τά γλυκά
πού ζοῦνε τή δική τους τή ζωή
φλύαρη, θωπευτική
καί φυσικά ἀδιάφορη,
γῆ πού 'σαι ὅλη κι ὅλη ὅ,τι ξέρω ἀπό τή φύση
– κι ὁ οὐρανός δικό σου πράγμα εἶναι –
καί θά στρωθεῖς ἀπάνω μου
σάν μαλακή κουβέρτα
μέ λίγες φωτογραφίες μου χωμένες στά συρτάρια,

μίλα μου, συμβούλεψε καί πές μου

πώς ὅσο ζοῦνε οἱ ἄνθρωποι δέν πρέπει νά τούς κλαῖμε
κι ἄς λείπουν ἀπ' τό πλάι σάν τό νερό ἀπ' τή γλώσσα
πώς ὅσο ζοῦν ὑπάρχουνε μέσα σέ ἄλλες φυσικές καλλονές
κοιμοῦνται, ὀνειρεύονται, γεύονται φροῦτα, ψάρια,
πᾶνε στή δουλειά, φροντίζουν τά παιδιά τους.

Γῆ πού ἀπό μικρή μέ γλύκαινες
– σά μ' εἴχανε μαλώσει
ἀντίκριζα τή θάλασσα
κι ἀνέβαιν' ἡ καρδιά μου –

ρίξε τό βάλσαμο ξανά, νά στυλωθῶ,
νά σκέφτομαι τόν ἔρωτα
σάν νά μοῦ τόν διηγόνταν,
σάν νά μοῦ εἶχε ἐξηγηθεῖ
ὁ πόνος ἡ ἀπουσία
καί μές στήν κολυμπήθρα σου
πάλι νά φανταστῶ τά σώματά μας
νά κολλοῦν χωρίς ὀδύνη
ἐγώ κι ἐκεῖνος
σάν φτερωτά ζωάκια
χυμένοι μές στή φύση
νά χάνουμε σέ σημασία
κερδίζοντας σέ ἀγάπη.

à la terre.

EN CE MONDE OU JE SUIS NEE L'ON PERD TOUTE CHOSE
En ce monde où je suis née l'on perd
toute chose
les mots sont dévorés par le temps
et avec les mots
les yeux, les baisers
- toute chose
jusqu'au besoin de souffrir.

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΤΑ ΧΑΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΟΛΑ
Στόν κόσμο πού γεννήθηκα τά χάνει
κανείς ὅλα
τίς λέξεις τρώει ὁ καιρός
καί μέσα ἀπό τίς λέξεις
φαγώνονται τά μάτια
τά φιλιά
ἀκόμα κι ἡ ἀνάγκη νά ὑποφέρεις.

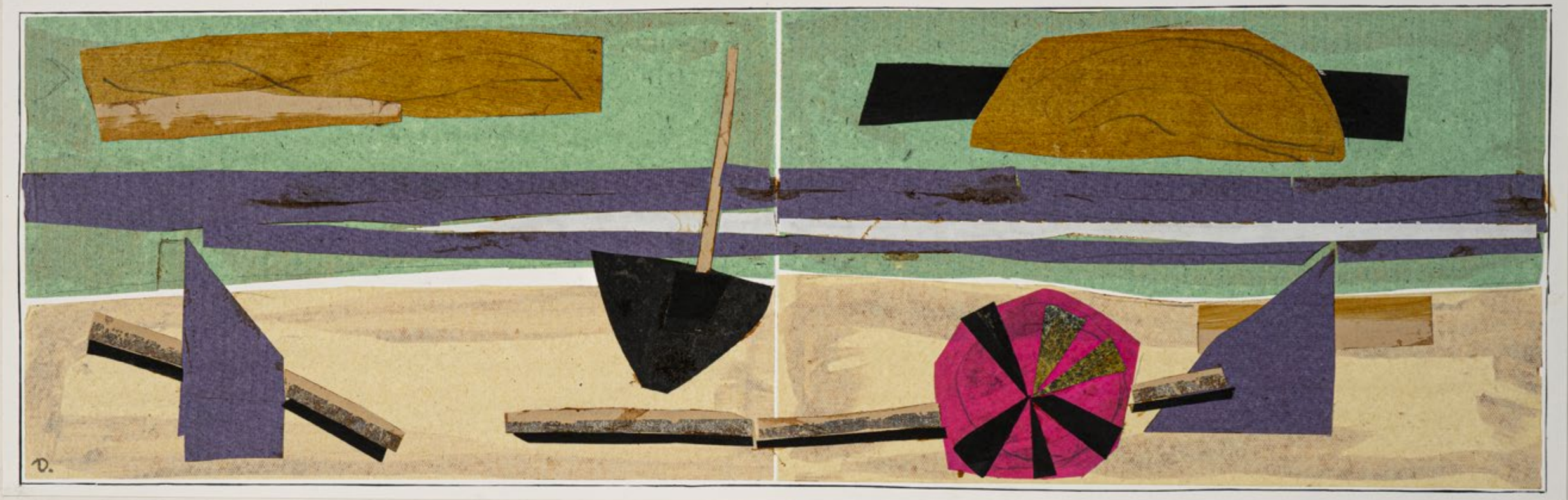

En ce monde...

LE MAITRE DE L'HIVER

Je ne ferai plus un seul geste
car le maître de l'hiver
jamais ne m'a fixée ainsi
aussi immobile
aussi intensément
l'un oeil gris et l'autre blanc
comme un chat.
Je me tiens ~~enfin~~ tranquille enfin
le futur remue ses jambes gourdes
mes propres membres
ne sont que simples gages de mort.
Regarde! la chambre
s'est à nouveau plongée dans la nuit
et la nuit dans la chambre.
Au dehors le néant resplendit
d'une gloire blanche.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἄλλη κίνηση δέ θά κάμω πιά
γιατί ὁ Χειμώνας – δάσκαλος
ποτέ του δέ μέ κοίταξε ἀκίνητος
τόσο βαθιά
μέ τό ἕνα μάτι γκρίζο καί τ' ἄλλο ἄσπρο
σάν τῆς γάτας.
Στέκομ' ἐπιτέλους
τό μέλλον ἀλλάζει πόδι μουδιασμένο
τ' ἄλλα μου μέλη
ἁπλές ὑποθῆκες θανάτου.
Κοίτα, ἡ κάμαρα
πάλι μεταμορφώθηκε σέ νύχτα
κι ἡ νύχτα σέ κάμαρα.
Ἀπέξω τό τίποτα λάμπει
σέ ἄσπρη δόξα.

le maître de l'hiver II

LE TEMPS POUR QUI AIME

Le temps pour qui aime est différent
il n'est point pratique
les moments s'achèvent sans résultat.
Le futur se sert des plus beaux motifs
des amours d'hier
car la séparation n'a d'autre mesure
que la mort elle-même;
interrompue
l'émotion ne se reconnaît plus.
A peine ai-je répondu à l'épicier
que nous échangeons le premier bonjour
et au dedans de moi se renoue
le dialogue avec toi
euphorique
tel un premier cri de reconnaissance;
le sac au bras je repars pleine d'entrain
si tu as pu me toucher
meurtrie
si m'est revenu l'affreux regard
de la rupture.
Je vide, continuellement vide
le moment de son contenu
et pénètre un autre présent
dense et invisible.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Ὁ χρόνος εἶν' ἀλλιώτικος γιά τόν ἐρωτευμένο
δέν εἶναι πραχτικός,
χωρίς ἀποτέλεσμα λήγουν οἱ στιγμές.
Τό μέλλον φτιάχνεται μέ τά πιό ὡραῖα θέματα
τῆς χτεσινῆς ἀγάπης
γιά θάνατος λογιέται ὁ χωρισμός,
ὅταν τελειώσει τό αἴσθημα
δέν ἀναγνωρίζει τόν ἑαυτό του.
Ὅς ν' ἀπαντήσω στόν μπακάλη
πρωτοχαιρετιστήκαμε
καί μέσα ἄρχισε ξανά
ὁ διάλογος μέ σένα
εὐφορία – πρώτη φωνή ἀναγνώρισης,
φεύγω ἀνάλαφρη μέ τή σακούλα
ἄν ἔχεις προλάβει νά μ' ἀγγίξεις
σκυφτή – ἄν ἔχει ξανάρθει
τό φοβερό βλέμμα τ' ἀποχωρισμοῦ.
Ἀδειάζω, ὅλ' ἀδειάζω
τή στιγμή ἀπ' τό παρόν
καί μπαίνω σ' ἄλλο τώρα,
πηχτό κι ἀδιαίρετο.

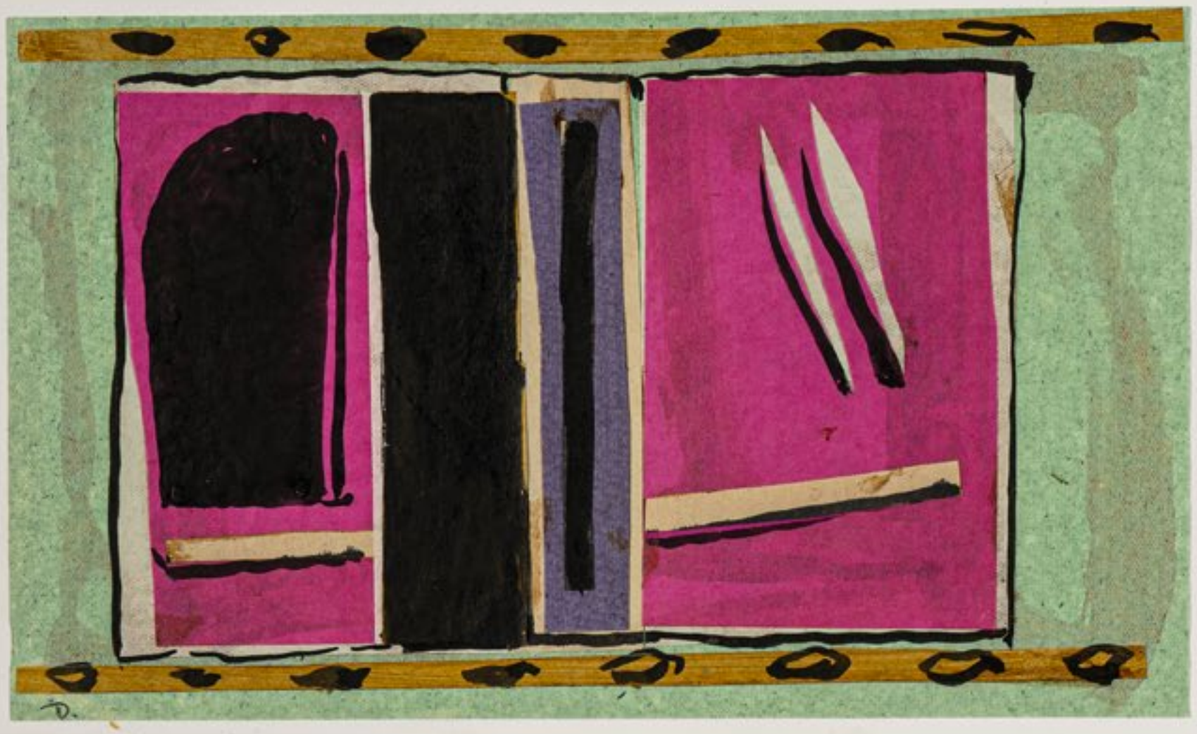

le Temps pour qui aime..

ET SI TANT DE PASSION N'ETAIT QUE FROIDEUR

"Et si tant de passion
n'était que froideur"
pensais-je en longeant le bord
du précipice...
Quel silence.
Mais en moi monte
un silence plus blanc encore
une blême vapeur
où flottent les mots décapités
où fondent signes et visages
illisibles
tandis qu'au fond tombent et s'écrasent
toutes choses.
Vagues dans la brume
une baleine aperçue dans le lointain
lançant son chant humide
vers les océans
et le museau vert du ravin
reposant seul sur le sable.

Je n'entendis que le tintement des cloches
de ce saint en qui je ne crus jamais
et me sentis à peine plus légère
comme si quelques fils de ténèbres
s'étaient effrités.
La passion semble naître
d'une alchimie de glace
d'un frisson qui garde
toute douleur privée
et l'essence du bien
profondément enfoui.
La passion se dresse sous chaque chose
comme un os
un nerf inflexible et dur
qui jamais ne s'enflamme
tel le cerbère
dont l'oeil unique
immobile fixe le chaos
dont l'oreille unique
écoute le silence.

ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ 'ΝΑΙ ΨΥΧΡΟΤΗΤΑ | ΟΛΟ ΤΟ ΠΑΘΟΣ

«Μπορεῖ καί νά 'ναι ψυχρότητα
ὅλο τό πάθος»
σκέφτηκα περπατώντας ἄκρη ἄκρη
στόν γκρεμό... σιωπή
καί μέσα μου πιό ἄσπρη
ἀχνιστή, γαλακτερή
μ' ἀκέφαλες τίς λέξεις νά πλένε
νά λιώνουν οἱ ἔννοιες, τά πρόσωπα,
ἐνῶ στόν πάτο, πέφτουν καί ξαπλώνουν
τά πράγματα.
Κύματα στήν καταχνιά
μιά φάλαινα πού εἶδα ἀπό μακριά
νά πετάει τό ὑγρό τραγούδι της
στόν πάνω ὠκεανό
καί τή χαράδρα πράσινη κλειστή
μέ τό μουσούδι της μονάχα
ν' ἀκουμπάει στήν ἄμμο,

ὁ ἅγιος πού ποτέ δέν πίστεψα
ἄκουσα μόνο τά κουδουνάκια του
κι ἀλάφρωσα λιγάκι
αὐτά μόνο τά λίγα σκοτάδια
τά σχισμένα.
Τό πάθος μοιάζει νά 'ρχεται
ἀπό τήν ἀλχημεία τοῦ πάγου
μιά κρυάδα πού κρατάει
ἀμοίραστο τόν πόνο
καί τήν οὐσία τοῦ καλοῦ
τόσο βαθιά θαμμένη.

Στέκει πίσω ἀπ' τά πράγματα
σάν ἕνα κόκαλο
σάν νεῦρο ἀλύγιστο, σκληρό
π' οὔτε φωτιά δέν πιάνει
κάτι σάν ζῶο-θυρωρός
μ' ἕνα μονάχα μάτι
ἀκίνητο τό χάος νά κοιτάει
μ' ἕνα μονάχ' αὐτί
ν' ἀκούει τή σιωπή.

Dingaly.

ET si tant de passion... I

CELUI OU CELLE QUI AIME

Celui ou celle qui aime
n'a pas de forme définie
et l'âme ne s'illumine
que par la grâce
des corps.

L'être humain est secret
ses actes resserrent autour de lui le silence;
seulement lorsque le monde l'a oublié
assis devant une chaise
à regarder pendant des heures une assiette vide
de la moindre trace de nourriture
seulement alors quelque chose remue en lui
quelque chose sort goutte à goutte
qu'il nomme tantôt mémoire
tantôt peur
- le terrorisent les sauvages
et fanatiques foules
cependant
bien plus profondes
sont les jeunes forêts
dont le planteur toujours
demeure inconnu.

En elle séjourne en permanence
le compagnon de l'amour;
ces profondeurs
qu'il ne fait que visiter
elle les connaît
car le corps de l'amant
en elle renaît
et blotti contre ses seins
il n'a plus honte de ses rêves.
Il se détend, il s'attendrit
il se raidit, il souffre -
aux autres il rend des comptes
à elle il explique
tout ce qu'il lui est arrivé.
Bouche fermée et parfumée
vision que l'obscurité délivre
la grande promesse à nouveau
s'attise : l'aimé
délié de toute attache mortelle
rejoint les corps célestes
et devient l'adoré.

Si comme on le dit l'amour
est aveugle
c'est que la petite lumière
cachée en l'amoureux prisonnier
rend aveugle.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τό πρόσωπο στόν ἔρωτα
δέν ἔχει ὁριστική μορφή
καί μόνο ἀπ' τήν ἀφή
φωτίζετ' ἡ οὐσία.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κρυφός
οἱ πράξεις του χειρότερα τόν ἀποσιωποῦν·
μόνο σάν τόν ξεχνάει ὁ κόσμος
καί μένει στήν καρέκλα
ὥρες μπρός στ' ἄδειο πιάτο
μέ τίς σφουγγισμένες σάλτσες
κάτι κουνιέται μέσα του
κάτι στάζει
πότε τό λέει μνήμη
πότε φόβο
– τόν σκιάζει ἡ ἀγριότητα
κι ὁ φανατισμός τοῦ πλήθους –
πιό μέσα ἀκόμη βρίσκεται
τό φυτώριο τῶν φύλλων
ἐνῶ ἄγνωστος παραμένει πάντα
ὁ φυτευτής.

Στόν ἔρωτα τό ταίρι του
μόνιμα κατοικεῖ
τά ἔγκατα πού αὐτός
μονάχα ἐπισκέφτεται
ξέρει αὐτή γιατί τό σῶμα του
ξαναγεννιέται μέσα της
καί γύρω γύρω στό στῆθος της
δέν ντρέπεται πιά γιά τά ὄνειρά του.
Ὑγραίνει κι εἶναι τρυφερός
σκληραίνει κι ὑποφέρει
στούς ἄλλους λογοδοτεῖ
σ' ἐκείνη ἐξηγεῖ
ὅ,τι κι ἄν τοῦ συνέβη.
Μέ στόμα κλειστό καί μυρωμένο
μάτια ἐλευθερωμένα στό σκοτάδι
ξανανάβουν οἱ ὑποσχέσεις
τῆς προσωπικότητάς του
τόν περιτριγυρίζει τό φέγγος
τῆς ἀνθρωπιᾶς του
ἀνεμπόδιστος ἐξαίρεται
πρός τά οὐράνια σώματα
δίκαιος
χωρίς οἰκογενειακά βάρη
γίνεται ὁ Λατρευτός.

Ἄν εἶναι ὅπως λένε ὁ ἔρωτας
τυφλός
εἶναι γιατί στραβώνει
αὐτό τό λίγο φῶς
κρυμμένο στό παγιδεμένο
πρόσωπο.

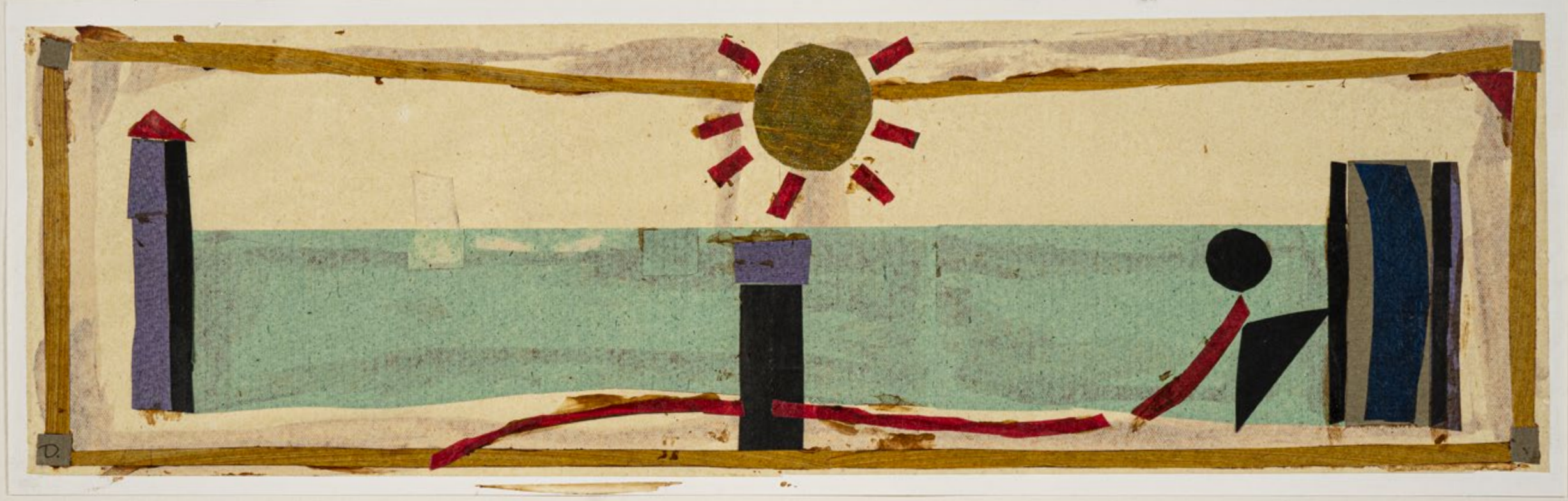

Celui ou celle qui aime.

JALOUSIE

Le dimanche il va avec cette femme
ensemble ils apprécient les ruines
du paysage campagnard.
Les voilà qui passent auprès des fermes;
deux cochons morts suspendus à la barrière
étirent leurs pattes dans l'après-midi;
une gelée fine ourle la boue
la neige a fondu
mais la terre est encore muette
et solitaire avant les métamorphoses.
Est-il paisible, est-il tourmenté
leur amour?
Soleil pâle couleur de citron –
qui est-elle
quel visage
quel sein?

La campagne lentement s'emplit de nuit
il n'y a rien d'exotique
en cette géographie – il tient pourtant
la femme
si passionnément
comme un seul corps ils glissent dans la chambre
il enlève son pull-over
son torse usé
sent la sueur et le grand air
peu à peu les secs branchages s'évanouissent
dans le souvenir
un paysage en eux renaît
de pur printemps.

Η ΖΗΛΙΑ

Τίς Κυριακές πηγαίνει μέ κείνη τή γυναίκα
καί μαζί χαίρονται τά ἐρειπωμένα
ἀγροτικά τοπία.
Νά τους, περνοῦν μπροστά ἀπό τίς φάρμες·
δυό ψόφια γρούνια σύρριζα στό φράχτη
τεντώνουν τίς ὁπλές στό ἀπόγεμα·
ἐλαφριά παγωνιά σκεπάζει τή λάσπη
τά χιόνια λιῶσαν
μά ἡ γῆ εἶναι ἀκόμη ἄφωνη
καί μόνη πρίν γίνει πεταλούδα.
Νά 'ναι εἰρήνη, νά 'ναι τυραννία
ὁ ἔρωτάς τους;
Λεμονής ὁ ἥλιος.
Ποιά εἶν' αὐτή,
ποιό τό πρόσωπο
ποιό τό βυζί;

Ἡ ἐξοχή ἀργά μπουκώνεται μέ νύχτα
δέν ἔχει τίποτα τό ξωτικό
αὐτή ἡ γεωγραφία· κι αὐτός
μέ πόσο πάθος κρατάει τή γυναίκα
καί γλιστρᾶνε σάν ἕνα σῶμα στό δωμάτιο,
βγάζει τήν μπλούζα
μυρίζει ἱδρωτίλα καί φρέσκο ἀέρα
τό ταλαιπωρημένο του στέρνο
σιγά σιγά τά ξερόκλαδα ὑποχωροῦν
στή μνήμη
καί τό τοπίο ξαναρχίζει μέσα τους
σέ πλήρη ἄνοιξη.

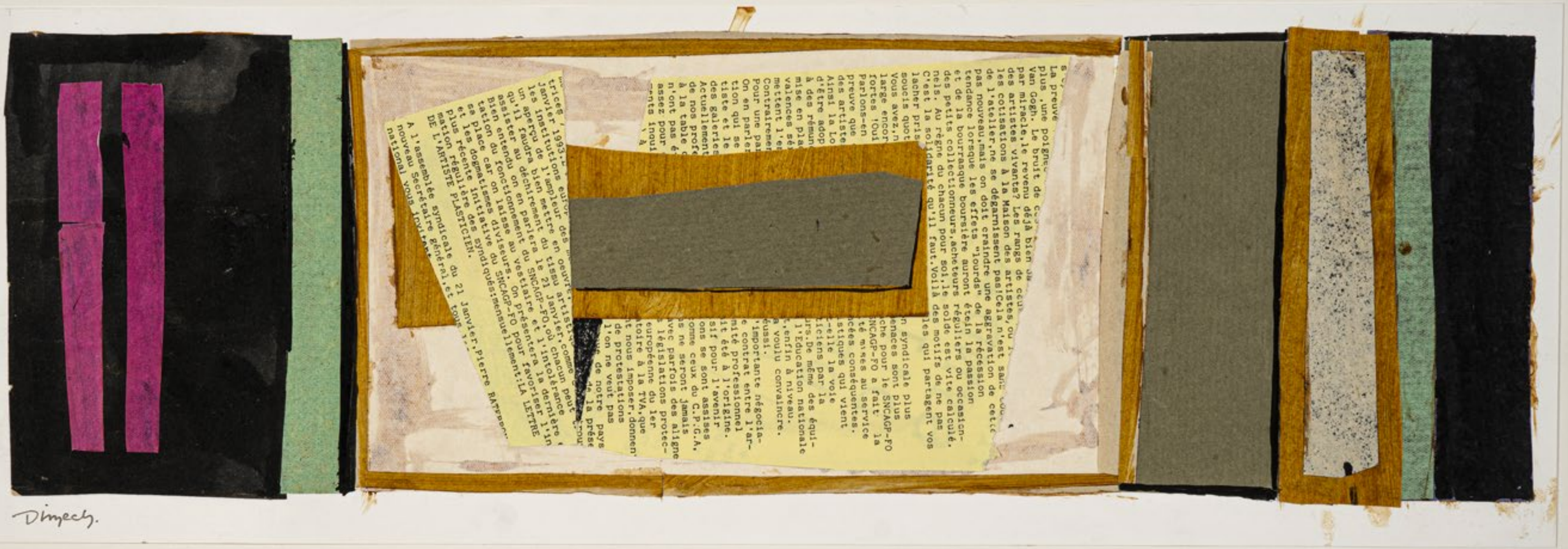

Dimechy.

Jalousie.

NOTRE AMOUR AVAIT SES POUVOIRS

Notre amour avait ses pouvoirs
en ce monde;
quand lentement nous déambulions
les autres autour de nous se groupaient
comme si quelque bateau nous emportait
en un mélodieux festival.
Echevelés
la plume des couvertures
encore à notre cou
notre voix rassemblait
le cri de plaisir du chacal et le chant
du rossignol emmêlés dans le vent.
Nous savions quelles réponses
donner aux anges interrogateurs
montant la garde auprès des portes
afin que mortels et divins soucis
demeurent strictement distincts.
(- Oui nous resterons ici...
- Tant que cela durera...
- Nous admirons le renard, comme il court...
- Nous écrirons des poèmes jusqu'à devenir très vieux
jusqu'aux grandes douleurs du corps...)

Rarement tu embrasses
rarement tu crains
la mort autant
que lorsque en tes mains
l'amour
devient le sceptre
du pouvoir ici-bas.

ΕΙΧΕ Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ ΜΙΑ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Εἶχε ἡ ἀγάπη μας μιά κοσμική ἐξουσία·
μαγεύονταν οἱ ἄνθρωποι
ὅταν περπατούσαμε μέ βῆμ' ἀργό
σάν βάρκα νά μᾶς πήγαινε
γιορτή καί μέ τραγούδια.
Ἀτημέλητοι
μέ τό χνούδι τῆς κουβέρτας
ἀκόμη στό λαιμό
ἐμοιαζαν οἱ φωνές μας
τοῦ τσακαλιοῦ καί τ' ἀηδονιοῦ οἱ ἠδονές
μπλεγμένες στόν ἀέρα.
Γνωρίζαμε τίς ἀπαντήσεις
ὅταν ρωτᾶν οἱ ἄγγελοι στίς πόρτες
αὐτοί πού στέκουν καί φυλᾶν
αὐστηρά χωρισμένες τήν ἐπίγεια
ἀπό τήν οὐράνια θλίψη.
(– Ναί, θά μείνουμε ἐδῶ...
– Ὅσο κρατήσει...
– Θαυμάζουμε τήν ἀλεπού πῶς τρέχει...
– Θά γράφουμε ποιήματα ὥς τά βαθιά γεράματα
ὥς τόν μεγάλο σωματικό πόνο...)

Σπάνια ἀγκαλιάζεις
σπάνια φοβᾶσαι
τό θάνατο τόσο πολύ
ὅσο ὅταν στά χέρια σου
ὁ ἔρωτας
γίνεται τό σκῆπτρο
τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

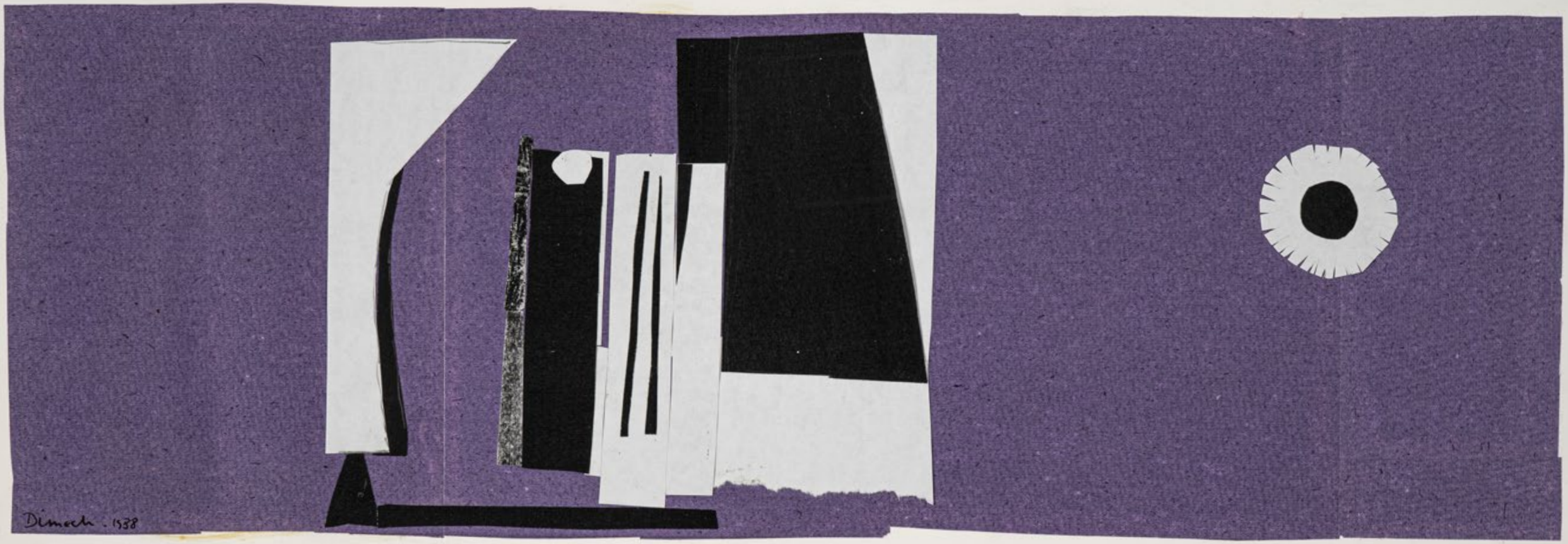

Note Amour...

LES PRETENDANTS

De ma fenêtre
le jardin semble
étranger
et la maison voyager
sur une feuille volante.
Par les fentes du volets
les prétendants de mon silence
semblent scindés en tranches; tenant conseil
ils organisent ma vie
comme une réception mondaine;
elle monte aux étages supérieurs
l'odeur de la viande rôtie
du repas de ma longue, longue attente.

Les prétendants tourbillonnent autour de moi
ils délirent à la lumière
de mon éblouissante solitude;
si je les observe de là-haut
c'est que je suis en une chambre
emplie de la présence d'Ulysse.
De sa voix sublime
de cette touche d'originalité
qui le rendit immortel dès le début
qu'enfin je ne dise plus mot
mais à la place me préoccupe
de ce changement
tel un fil lumineux
en moi.

L'attente me restitue
à l'essentiel en moi-même.
Ce noyau comment puis-je le décrire
tout démuni et nu qu'il est?
Il ne souffre plus la peur
et s'il ne tressaille plus
il bat, il respire
et m'impose la régularité
du temps.
Une gravité émane de moi
qui s'imprègne de la nature tout entière
- si le voyage se poursuit
même la mort aura
son sens.

J'entends la rumeur en bas
moi aussi jadis j'avais
à l'oreille la fleur d'oranger
et cette boue dans la tête
je hurlai avec passion

"brisez votre servitude!"
mais les chaînes sont lourdes
des habitudes
ancrées bas
là où le soi
se joue de nous.
Il n'y a maintenant
plus qu'une fenêtre
avec derrière elle ma précaire
ombre privée
mon univers sans conteste
verrouillé dans la maison
comme dans le temps;
je regarde l'arbre
comme je regarderais Dieu:
hors du temps.

Je comprends un peu
ma présence
ici
avec toi et détachée de toi;
ma chair t'attend
mais ma pensée t'a vu venir
depuis longtemps
et elle a pris congé.
Les visages existent
seulement en nous
leurs yeux roulent
parmi les humeurs de notre corps.

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

Ἀπ' τό παράθυρο
ὁ κῆπος μοιάζει ν' ἀνήκει
ἀλλοῦ
καί τό σπίτι νά ταξιδεύει
πάνω σ' ἕνα φύλλο.
Μέσ' ἀπ' τή γρίλια
κομμένοι φέτες συνεδριάζουν
οἱ μνηστῆρες τῆς σιωπῆς μου
ὀργανώνουν τή ζωή μου
σάν βεγγέρα
κι ἀνεβαίνει ὥς τά πάνω πατώματα
ἡ τσίκνα
ἀπ' τά ἐδέσματα
τῆς μακρότατης ἀναμονῆς μου.

Πετοῦν γύρω μου οἱ μνηστῆρες
ζαλισμένοι ἀπ' τό φῶς
τῆς ἐκθαμβωτικῆς μοναξιᾶς μου·
ὅταν τούς κοιτῶ ἀπό ψηλά
εἶναι πού βρίσκομαι σέ μιά κάμαρη
γεμάτη Ὀδυσσέα.
Ἂς μή μιλήσω πάλι
γιά τή θεσπέσια φωνή του
τή λίγη πρωτοτυπία του
πού τόν ἔκανε αἰώνιο ἀπ' τήν ἀρχή,
ἀλλά γιά μιά ἀλλαγή
μιά λαμπερή κλωστή
μέσα μου.

Περιμένοντας φτάνω στήν οὐσία
τοῦ ἑαυτοῦ μου.
Πῶς νά περιγράψω τό κουκούτσι
ὅταν πιά δέν περιβάλλεται
εἶναι γυμνό καί δέν φοβᾶται
χτυπᾶ δέν σπαρταρᾶ
καί μοῦ ἐπιβάλλει τή σταθερότητα
τοῦ χρόνου;
Μιά σοβαρότητα ἀρχίζει ἀπό μένα
καί πιάνει ὅλη τή φύση
ἄν ἡ πορεία συνεχιστεῖ
κι ὁ θάνατος θά εἶναι
μιά ἄξια.

.....

Ἀκούω κάτω τούς ἀλαλαγμούς,
ἤμουνα κάποτε κι ἐγώ
μέ λάσπες στό κεφάλι
λεμονανθούς στ' αὐτιά
φώναζα παθιασμένα

«λευτερωθεῖτ' ἀπ' τά δεσμά!»
μά τά δεσμά εἶναι βαθιά
μιά συμπεριφορά
πού παίζει ὁ ἑαυτός
τόν ἑαυτό του.
Τώρα ἕνα παράθυρο μόνο
πίσω του ἡ μικρή μου
ἰδιωτική σκιά
ὁ φυσικός μου κόσμος,

κλεισμένη μές στό σπίτι
ὅπως μές στό χρόνο
κοιτάζω τό δέντρο
ὅπως τό θεό:
ἔξω ἀπ' τό χρόνο.

Καταλαβαίνω λίγο
τήν παρουσία μου
ἐδῶ
μ' ἐσένα καί χώρια ἀπό σένα·
τό κρέας μου σέ περιμένει
μά ἡ σκέψη μου σ' εἶδε νά 'ρχεσαι
ἀπό καιρό
καί σ' ἔχει ξεπροβοδίσει πάλι.
Τά πρόσωπα ὑπάρχουν
μόνο μέσα μας,
τά μάτια τους λάμνουν
στά ὑγρά τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

les prétendants.

LA DERNIERE LUEUR

Là où je suis descendue pour te trouver
l'être s'est perdu
comme s'est éteinte la voix de prophétie
de mon coeur.
Tu as pris ta forme absolue
inaccessible à la vie elle-même
tu es une trace blanche
un petit nuage trouble.

Ma dernière lampe
je veux l'user jusqu'au bout
là où plus rien
n'arrête le regard
pas même une aile à l'horizon
pas la moindre illusion.
Mon coeur alors sera froid
mais je serai toujours en vie
je scruterai la nature
je ne t'appellerai plus souvenir
d'été
de quelques noms je te parerai
encore
jusqu'à ce que le mythe
derrière moi tire le rideau:
sur le mur en face
tout sera final et blanc
moi rien de plus
que cet insecte que j'y écrase.

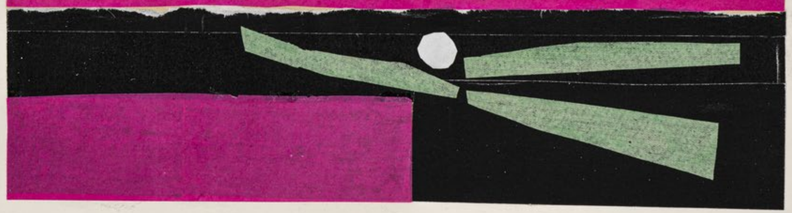

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΩΣ

'Εκεῖ πού βυθίστηκα γιά νά σέ βρῶ
ἔχει χαθεῖ πιά τό ὄν
κι ἄλαλος ὁ προφήτης τῆς καρδιᾶς μου.
Εἶσαι σέ μιά μορφή ἀπόλυτη
ἀπρόσιτη καί στή ζωή τήν ἴδια,
μιά ἄσπρη κηλίδα εἶσαι
λίγο θολό νερό.

Θέλω νά φθείρω
τό τελευταῖο μου φῶς
ἐκεῖ πού τίποτα
δέν σταματάει τό μάτι:
οὔτε χελιδόνι θέλω στόν ὁρίζοντα
καμιά αὐταπάτη.
Θά 'χει πεθάνει ἡ καρδιά μου
κι ἀκόμα θά ζῶ
θά προσβλέπω στή φύση
καί θά σέ λέω καλοκαίρι
χωρίς μνήμη πιά
θά σέ λέω ἀνθό, ὥσπου
ὁ μύθος νά τραβήξει
πίσω μου τήν κουρτίνα:
ἀπέναντι ὁ ἄσπρος τοῖχος
ὅλα τελειωμένα καί λευκά
κι ἐγώ μιά πατημένη κατσαρίδα.

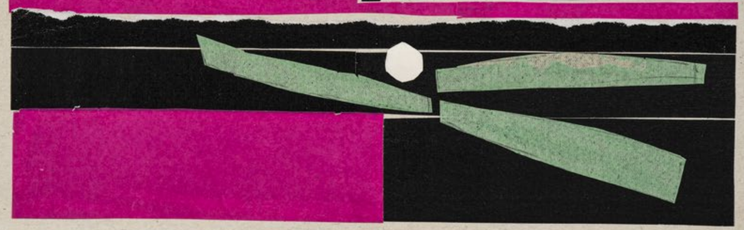

Χειμώνας '75 – Ἄνοιξη '76

le dernier livre.